

מסורת הש"ם

(א) ויחמת לה: ויגן.
 (ב) ופי עשה כה חבורה
 עקר עקר שקבו, (ג) ויל' אלה
 חיהויה: כה חבורה,
 (ד) חילין פ, (ה) כיק טו,
 (ו) וביק שס, (ז) חילין
 קט, (ח) ולקמן לכו,
 (ט) ומחילין אהא.

תורה אור השלם

1 וכן תעשה לחבורו
 וכן תעשה לשמלתו
 וכן תעשה לכל אברת
 ואף אשר תאמר מוטב
 זאת תעשה מאה אהב
 להעלות: דברים כג ב
 2 יחד עולו רעו מקבה
 אף על עולה איוב לו רג
 3 שלח השלח את האם
 את הנבים תחק לך
 למען יעבד לך ותארת
 ימים: דברים כב ז
 4 לא תשא את אףך
 בלבך חובב חובת את
 עמך ולא תשא עליו
 חסד: ויקרא טו ז
 5 כי תראה חסד שנקא
 עין הנתח משאו ותחילה
 מעוב לו עוב תעוב עמו:
 שמות כה א
 6 לא תראה את
 תמוך אףך או שרר
 נפלים בדרך ותהלמה
 מזהם הקם חסד עמו:
 דברים כב ז

הגהות הגרא"א

[א] גי' ופיר' רועה בין
 הכרמים גי' כשפסחים וגי' ט'
 כרמין ופי' ופיר' רועה רועה
 כרמין פי' רועה בין הא:
 רבנים כב ז

רבינו הגאון

איסטרא, אמר רבא אמר
 קרא לכל אבידת אחיך
 לרבות אבידת קרקע: ותני
 רישא שאובל בדרך אנה
 אבידה הא רעום ביה
 ורועים כרמיה אבידה
 היא, וקמי' סיפא רצה
 כרמיה ביה זו אבידה
 הא רועים איה אבידה
 קשיא רישא חסיפא, ופי' ופי'
 רבא הכי רצה ופי' ופי'
 כלפי השרה אבידה היא
 וחיוב התחיר, רצה ופי'
 כלפי המרבה אנה אבידה,
 רועה בדרך ואפי' רועה
 כרמיה אנה אבידה
 אכל שי' בה אבידת
 קרקע שאובל תוספות
 ומספרת הכרם והאי דקמי'
 רצה בין הכרמים היא
 אבידה כאבידת גופא
 בה כ' ברעיה סכין אותה
 ופירות הכרם ועושין את
 חבורתו ודאי פי' מסתקבא
 כי סיקוב זה לשון חבורה
 הוא, (ב) והא תניא
 רועה כרמיה אנה אבידה
 ברמיה כתיב אבידת קרקע
 ליבא דהא קרקע כרמיה
 היא, אבידת נופא ליבא
 דהא רועים מעט מעט
 והילוכם כניחותא ואין
 סיקובי. השב אפי' ק'

(א) פי' לעיל ד' ס ע"ג כ"ד
 רבתי גי' ה' דלמתי' סס
 משום דמסקי' לי' למלה.

אלו מציאות פרק שני בבא מציאה

לא.

קורדום בצד גדר, פירשתי לעיל (כה: כס) סדרה ואס (נעל):
למה יי' למכתב רחמנא פריקה בו' און לפרש למה לי
 דכתב כוליה קרא דפריקה או דטעניה דל"כ היכי
 קאמר אי' אשמעינן טעניה דכשכר הא משמע לקמן (דף לז.)
 דטעניה לא היו כשכר אלא משמע ועוד דלא שייכא
 הכי לרבותא אלא לקמן אלא י"ל
 למה לי דכתב רחמנא ימורא דמריבין
 און בעליו עמו בפריקה ולמה לי
 דכתב בטעניה:

לרבי שמעון א' מסיימי קראי.
 תימיה דלקמן (דף לז.) משמע
 דקרא דטעניה דדקן לא מסיים
 לרי"ש דהוי בטעניה דטענויהו עליהו
 משמע ואי' לא כתב אלא חד הוא
 מוקמי ליה בפריקה אבל קרא דרובין
 תחת משאו לא משמע לרי"ש אלא
 בפריקה וכשנכתבו טעניה ע"כ גם
 לרי"ש קרא דטעניה דדקן הוי
 בטעניה ואי' לרי"ש לא יכתוב אלא
 חד ימורא לאון בעליו עמו כקרא

דטעניה דדקן וי"ל דרובין תחת
 משאו גמי' לא מסיים לרי"ש דלפסך
 למשמע בטעניה דעי' שאין הרבה
 בני אדם לטעון מכבד המשי על
 הכנה ורובת ולקמן לא אלטרין
 למימר דלא מסיימי אלא אקרא
 דטעניה דדקן והא דפריך לקמן (דף
 לז:) והא ודלתה בפריקה הוא דמתיב
 לא הוי אלא אליבא דרבנן דלרי"ש
 מאי למיהו בטעניה:

אלו הכרמים דהויה אבידה והוא הדין לרצה בדרך א"ל רבא אי יגיד עליו ריעו
 ליתני קילתא וכ"ש חמירתא ליתני רצה בדרך דהויה אבידה וכ"ש רצה
 בין הכרמים וליתני רועה בין הכרמים דלא הויה אבידה וכ"ש רועה
 בדרך אלא אמר רבא רצה ארצה לא קשיא יהא דאפה לגבי דברא הא
 דאפה לגבי מתא רועה ארועה נמי לא קשיא כאן באבידת גופה כאן
 באבידת קרקע וכי קתני רועה בדרך לא הויה אבידה והויה רועה בין
 הכרמים הויה אבידה כאבידת קרקע וכי קתני רצה בין הכרמים הויה
 אבידה הא רועה בין הכרמים לא הויה אבידה גופה דרצה בין
 הכרמים מסקבא ורועה בין הכרמים לא מסקבא ורועה בין הכרמים נמי
 דלא מסקבא תיפוק ליה משום אבידת קרקע ידכרתי ותיפוק ליה משום
 אבידת גופה דלמא קמלו לה באתרא דכרתו והדר קמלי ודלמא אתרו
 בה אי אתרו בה וילא אודרתו בה ודאי אבידה מדעת היא: החזירה
 וברחה החזירה וברחה [וכו':] א"ל ההוא מדרבנן לרבא אימא השב
 חדא זמנא תשיבם תרי זמני א"ל היהש אפי' ק' פעמים משמע ותישיבם
 מינטרא אמאי לעולם דמינטרא והא קמ"ל דלא בעינן דעת בעלים וכד' אלעזר דאמר בהכל צריבין
 דעת בעלים חוץ מהשבת אבידה שהתורה ריבתה השבות הרבה ישלח תשלח אימא שלח חדא
 זמנא תשלח תרי זמני א"ל שלח אפי' מאה פעמים משמע תשלח אין לי אלא לרבר הרשות לרבר
 מצוה מנין ת"ל תשלח מ"מ א"ל ההוא מדרבנן לרבא ואימא הוכח חדא זמנא תושב תרי זמני א"ל
 הוכח אפי' ק' פעמים משמע תושב אין לי אלא הרב לתלמיד תלמיד לרב מנין ת"ל הוכח תושב
 מ"מ עוב תעוב עמו אין לי אלא בעליו עמו שאין בעליו עמו מנין ת"ל עוב תעוב מ"מ הקם תקום
 עמו אין לי אלא בעליו עמו שאין בעליו עמו מנין ת"ל הקם תקום מ"מ ולמה ליה למכתב פריקה
 ולמה ליה למכתב טעניה צריכי דאי כתב רחמנא פריקה הוה אמנא משום דאיכא צער בעלי
 חיים ואיכא חסרון כים אבל טעניה דלאו צער בעלי חיים איכא ולא חסרון כים איכא אימא לא
 ואי אשמעינן טעניה משום דבשכר אבל פריקה דבהנם אימא לא צריכא ולרי"ש דאמר אף טעניה
 בתנם מאי איכא למימר לרי"ש לא מסיימי קראי למה לי למכתב הני תרתי ולמה לי למכתב
 אבידה צריכי דאי כתב רחמנא הני תרתי משום דצערא דמרה איתא צערא דידה איתא אבל
 אבידה דצערא דמרה איתא וצערא דידה ליתא אימא לא ואי אשמעינן אבידה משום דליתא למרה בהה
 אבא

עין משפט
 גר מצוה

קבא א ב מ"י פטוי
 מהל' אבידה אלס
 כ כ משפט פטוי ד טושיע
 ח"מ ט"י רס ט"ע ט"
 קבא ג ד מ"י סס פ"א
 הלכס כ סמט ס
 טושיע ח"מ ט"י רטו ספ"ק
 ט

קבא ו ז ח מ"י פטוי
 סס הל' ג ד סמט ס
 טושיע ח"מ ט"י רכא
 סט כ'
 קבא ט י מ"י סס פ"א
 הל' ז טו סמט ס
 טושיע ח"מ ט"י רכט ספ"ק
 פ

קבא כ מ"י פ"ד מהל'
 גנבה הל' י ופי'
 תבניות ונמ"מ י ופי'
 מהל' גזילה הל' ט סמט
 פטוי פט טושיע ח"מ ט"י
 טה טפ"ק ח'
 קבא ל מ"י פ"א סמט
 אבידה הל' ט סמט
 פטוי דט טושיע ח"מ ט"י
 רכו טפ"ק ז'

קבא מ מ"י פ"ד מהל'
 שמיטה הל' ט סמט
 פטוי סט טושיע ח"מ ט"י
 רכג טפ"ק ט'
 קבא נ מ"י סס הל' ט'
 קבס ס ע מ"י פ"ו מהל'
 דיעות הל' ז סמט
 פטוי ח א'

קבא ס ע מ"י פ"ד מהל'
 רחל הל' ט סמט
 פטוי פט טושיע ח"מ ט"י
 רכג טפ"ק ז'

מוקף רש"י
 אין לי אלא לבריה
 השב השבת טענייהו
 למשע לגינתו ולחורבתו
 מנין. דסני ליה למילא
 כהשתמו לגינתו דפעלים
 זביק ז. הבל צריבין
 דעת בעלים. גנוג וזולת
 או אחר מאכניהו שומרין
 פסחיהו לרין להדיע
 לכעלים ולס' אל' הידיש
 חיוב הממוץ כחאיותן
 (שם). שלח איפילו מאה
 פעמים משמע. טה
 לעולם משמע ורבי דתשלח
 להכי הוא דלתת, אין לי.
 לרין טילה אלא לרב
 הרשות, לדבר מצוה. לכן
 קו יולת ותיבתא מלוע
 (וחזיקו קמא).

רבינו הגאון (בחסד)
 פעמים תשיבם אפי'
 לגינתו ולחורבתו דיו. אמר
 ר"א הכל צריבין דעת
 (בעלים) חרוץ מהשבת
 אבידה (לבעלים) שהרי
 ריבתה התורה בה השבות
 הרבה. וכן שלח תשלח את
 האם חיוב לשלוח אפי'
 ק' פעמים ואפי' צריך לה
 לרבר מצוה כנ"ח סהרות
 מצועע ויבוצא בו אם
 הכי חיוב לשלח האם
 וכן דין הוכח תושב אפי'
 ק' פעמים ואפי' תלמיד
 לרב. וכן דין עובת עוב
 וכן הקם תקום כים בעליו
 עמו בין אין בעליו עמו